

Без упитника, питање је ионако реторичко. Јесте монструм, закључујемо гледајући поменути емисију првог програма државне телевизије, 27. јануара 2011 лета господњег.

Емисија говори о утамниченом грађанину Војиславу Шешељу који је тренутно у Шевенингену, брани се сам и засмејава тужилаштво својим духовитостима. Те духовитости су, објасниће нам се током емисије, веома штетне и ми не смемо да им се смејемо. Не би било уљудно ни да се смејемо гостима емисије, господину политичару и стручњаку за фашизам који је импресиониран Гебелсом, Ненаду Чанку, ни господину психологу Требјешанину, никако господину новинару и аналитичару Дејану Анастасијевићу или далеко било тиму аутора и новинарки која води ову забавну емисију. Човека који је бранио Шешеља не би требало помињати, тај глас је био тако танак и усамљен да нема смисла ни смејати се. Разлог емисије остаје нејасан, уколико се не ради о дизању оружја за случај да се дотични ипак ускоро врати у Србију.

Зао дух национализма је, закључићемо, своје утеловљење нашао у Шешељу и његов случај нам, у овој чудној литератури, показује шта се деси када сте националиста. А и какви сте, уопште, ако паднете у ту напаст. Шешељ, осим што је дух, симболише и један позив.

Али, вратимо се Шешељу. Како дотични, противно маниру ове емисије, није био присутан, а опет је њен главни јунак – бићу слободна да закључим да он уопште није битан, осим на нивоу симбола који има да персонификује нешто. Могу да закључим, без злурадости, да Шешељ заправо и не постоји, осим као стилска фигура која нешто/некога представља. Да скратим излишно приповедање – затвореник Војислав Шешељ персонификује један зао дух, а користи се као стилска фигура када се хоће да прича о национализму.

Зао дух национализма је, закључићемо, своје утеловљење нашао у Шешељу и његов случај нам, у овој чудној литератури, показује шта се деси када сте националиста. А и какви сте, уопште, ако паднете у ту напаст. Шешељ, осим што је дух, симболише и један позив. Због тог позива на крају и седи у затвору. Скраћено – оптужница од које се брани овај дух, заточен у телу Шешеља, наводи тај позив као његову главну кривицу.

Да ли је Шешељ монструм

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јануар 2011 20:23

Ко је и какав тај што је небитан а ради се о њему?

Гости емисије, која је имала да нам објасни све зло од национализма, нису штедели придева и дескрипција како би што пластичније описали биће у којем је злодух нашао утеловљење – Војислава Шешеља: има стиснуте усне, а кад се смеје – смеје се грохотом (каже психолог); нема никакво осећање емпатије (потврђује политичар, познавалац фашизма и изучавалац Гебелсове пропаганде); лаже (слажу се сви сем једног госта – браниоца); етикетира људе и прича о њима све најгоре (опет ће психолог, гост емисије која је сва од етикетирања и говорења „свега најгорег“ о оном који није ту); занимљиво је да се сам пријавио да иде у Хаг непосредно пре првог покушаја атентата на премијера Ђинђића (инсинуира новинар – аналитичар чије инсинуације неретко иду и у правцу Војислава Коштунице); циркузант (закључујемо гледајући прилоге); то је само пропаганда (танак је гласић оног што га брани); издао је оба кума (закључујемо, након што чујемо где Томислав Николић сведочи како се плашио да буде кум Шешељевом унучету, јер му је неко из фамилије том приликом пророковао да ће проћи као Вук Драшковић); бије се с људима (имали смо прилику да видимо); социопата (најчешће је пута поновљена реч у емисији) и тако даље, и тако даље... *Браћо Срби и сестре Српкиње (чујемо глас предмета расправе, а о којем заправо нема никакве расправе) Србијом влада психопата! И то остаје као ехо да се обија о гребене свих осуда на рачун одсутног, као талас који се стално обија о стену, и делује као да је то један те исти талас, кроз време.*

Пошто смо се уверили ко је и какав тај што није ту, али служи као мотив, требало би да утврдимо шта је тај „мотив“ или против чега се, и зашто, боримо.

Мотив је злодух национализма који се населио у грађанину Шешељу. Национализам је, учимо гледајући емисију, монструозан: он пали куће, убија људе и руши градове. То је оно што је за стрпати у затвор – што све чешће радимо, у својој инквизиторској борби против злодуха који се запатио, неспутани правом или логиком. И оно је о чему смо слушали, не једну, него небројено много емисија (делује као да се готово свака само тим духом и бавила ових десет година); национализам је оно о чему се учи на семинарима, за шта се добијају паре и на рачун чега се од Србије откида једна њена покрајина, попут Косова... То је „оно“ које је страшно и заслужује највећу казну кад се помисли, а не када се изговори (што је, закључићемо из примера грађанина Шешеља, горе него када се уради) и то је усуд који ми живимо – јер смо криви. Криви смо као Шешељ, који је тек персонификација наше кривице од национализма.

Да ли је Шешељ монструм

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јануар 2011 20:23

Мотив је злодух национализма који се населио у грађанину Шешељу. Национализам је, учимо гледајући емисију, монструозан: он пали куће, убија људе и руши градове. То је оно што је за стрпати у затвор – што све чешће радимо, у својој инквизиторској борби против злодуха који се запатио, неспутани правом или логиком.

И до ове тачке се све лепо уклапа.

Уколико смо, док гледамо, под амнезијом и уколико нас овај забавно-едукативни програм не занима довољно да пожелимо да поставимо неколико питања. Или, уколико не желимо да постављамо непријатна питања свима који су се нашли у емисији да баце камен на ову стилску фигуру, него само дођемо до погрешног закључка.

Погрешан закључак који не би требало да изведемо, али се сам намеће, јесте следећи: владајућа гарнитура са све опозицијом има да захвали Шешељу и свему што он персонификује, јер да није те персонификације, да један није на себи понео крст да буде крив, да није био сувише бучан, бахат и немогућ – где би сада они били и са ким би то, горим од себе, имали да се упореде?

Ако Шешељ лаже, па призна да је лагао и онда измисли разлог због чега је то лагање било неопходно – то је ружно и манипулантски. Ако то примети човек који седи у студију – онда је то паметно. А ако тај што седи у студију осим тога и суделује у власти са колегом који је на идентичан начин недавно објаснио зашто је лагао глупе грађане да ће добити акције – шта је то онда?

Али, пошто би свако следеће питање било горе од овога, препричавање емисије о томе како је Шешељ монструм треба закључити констатацијом да је његов допринос „демократији“ већи од свих „Отпораша“ и осталих заједно. За оне који нису задовољни демократијом, није само допринос него и велика кривица.

Да тај човек није са својим изневереним кумовима ишао околу и говорио да Србији припадају Дубровник, Далмација, Лика, Кордун, Банија, Барања и тако то, да није касније изневерио своје кумове тако што он није престао да маше националистичким

Да ли је Шешељ монструм

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јануар 2011 20:23

барјацима, а они јесу (и ко је на крају кога ту изневерио?); да није имао онако сиров и лош стајлинг – како би они данас изгледали добро, и у поређењу са ким?

Можда би се, да није њега, данас неко докон присећао Драшковићевих „ножева“ и оне приче о томе како ћемо сећи руке које буду махале турским заставама. Можда бисмо живели у заблуди да је Тома Николић заиста мислио све оне ружне ствари које је причао, а не бисмо знали да га је на то све натерао страшни Шешељ. Били бисмо и на таквој странпутици да поверујемо да можда нисмо колективно криви за све ратове у бившој Југославији, да Босна није била суседна држава над којом смо извршили агресију и да су на Косову неки криминалци и терористи неоправдано палили наше манастире, киднаповали људе и радили оно непојмљиво сваком иоле нормалном да замисли. Имали бисмо, хоћу да кажем, разлога да верујемо да смо током деведесетих година претрпели огромну неправду као народ, а да су нас као грађане, након пада диктатора Слобе (а чији је Шешељ био човек читаво време, сазнали смо), покрали гори од претходних, и да су ти гори ове претходне користили десет година, само да би нас уверили како нису криви ни за шта, него су све тако затекли. И то тако траје десет година.

Погрешан закључак који не би требало да изведемо, али се сам намеће, јесте следећи: владајућа гарнитура са све опозицијом има да захвали Шешељу и свему што он персонификује, јер да није те персонификације, да један није на себи понео крст да буде крив, да није био сувише бучан, бахат и немогућ – где би сада они били и са ким би то, горим од себе, имали да се упореде?

Шешељ је, као стилска фигура, највише допринео и борби против примисли на српски национализам. Он је својим лошим укусом за један огроман и дуг период избламирао и учинио ништавим све оне симболе српске државе, која је то била без Југославије, пре Југославије и која је то требало да буде и након Југославије. Он је дуже и гласније него кумови које је изневерио (у овој свеопштој замени теза), брукао свако сећање и примисао на част и племенитост, и свако поштовање према онима на чије се гробове немилосрдно позивао. Мислим овде на оне српске борце, који су кренули у рат за своју отаџбину верујући у краља, а међу којима је био превелик број поштених људи, чија мисао није била вулгарна мисао, новокомпоновано-четничко-пијано-равногорска мисао, за какву ми данас знамо, са каквом ми данас идентификујемо свакога ко је тада, али и деведесетих, устао у некој Лици, или Барањи, или на Косову, или у Босни, и хтео да брани своје не знајући у шта ће се све изродити.

На крају, пошто сам одгледала забавну емисију која је за објекат забаве одабрала човека

Да ли је Шешељ монструм

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јануар 2011 20:23

који није ту и који је у затвору одакле се брани сам – закључила бих препричавање констатацијом да је прича о Шешељу (не Шешељ сам и далеко било присутан, па да може да се брани), да је, дакле, прича о Шешељу изванредан савезник нашој владајућој структури, громогласна опомена опозицији (да се не усуди изустити какав национални повик) и диван изговор за све ово извињавање по региону и одрицање од својих људи, како год да се звала територија на којој су. Излечени смо од национализма као главни јунак „Паклене поморанце“ од насиља. Значи, нисмо излечени. Умртвљени и онеспособљени да станемо у сопствену одбрану, до прве прилике када престану да делују седативи. После, нек је бог у помоћи свакоме ко нам се приближи.